

Sygn. akt I C 742/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant : Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 08 marca 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa T. T. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda T. T. (1) kwotę 22.000 złotych (dwadzieścia dwa tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 03 lutego 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda T. T. (1) na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 258,46 złotych (dwieście pięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej powodowi T. T. (1) kwotę 56,07 zł (pięćdziesiąt sześć złotych siedem groszy), a stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A z siedzibą w W. kwotę 25,19 zł (dwadzieścia pięć złotych dziewiętnaście groszy) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód T. T. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 72 000 zł wraz odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3 lutego 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 2 sierpnia 2007 roku M. T. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował wypadek w ten sposób, że wykonując manewr cofania ul. (...) samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i potracił przechodzącą prawidłowo przez jezdnię J. T. w wyniku czego piesza upadła doznając obrażeń ciała skutkujących jej zgonem. M. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej II Wydział Karny z dnia 5 lutego 2008 r. sygn. akt II K 199/07 został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 2 k.k. Pojazd sprawcy w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A., którego następcą prawnym jest strona pozwana. Powód reprezentowany przez (...) S.A. pismem z dnia 31 grudnia 2014 r. zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią matki. Strona pozwana decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. przyznała powodowi zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę w wysokości 8.000 zł. Powód powołując się w uzasadnieniu na bliskie relacje łączące go z matką oraz rozmiar krzywd i cierpień psychicznych wniósł o uzupełnienie zadośćuczynienia o kwotę 72 000zł. na podstawie art. 448 k.c. zw. z art. 24 § 1

k.c. Roszczenie o odsetki zostało sformułowane w oparciu o art. 481 § 1 k.c. Powód liczy odsetki od dnia następnego po wydaniu decyzji przez stronę pozwaną, bowiem od chwili wydania decyzji pozostaje ona w opóźnieniu co do nieuwzględnionej kwoty zgłoszonego roszczenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana zakwestionowała żądanie powoda co do zasady zarzucając, że zadośćuczynienie z art. 448 k.c ma charakter fakultatywny. Przyznanie zadośćuczynienia wymagałoby wykazania istnienia szczególnie silnej, emocjonalnej więzi pomiędzy zmarłą a powodem oraz krzywdy pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze śmiercią członka rodziny. Strona pozwana wskazała, że każda śmierć jest przeżyciem traumatycznym i wymaga czasu, by się z takim zdarzeniem pogodzić. Każdy przypadek powinien być traktowany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przy czym ocena ta powinna się opierać na kryteriach obiektywnych, a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego. Nie można pomijać przesłanek wynikających z doświadczenia życiowego takich, jak obowiązki zawodowe i rodzicielskie, jako okoliczności mobilizujące, a także ograniczające możliwość rozpamiętywania i ponownego przeżywania tragedii. Powód na skutek śmierci matki nie stał się osobą samotną, ma rodzinę, na której pomoc i wsparcie na co dzień może liczyć. Niezależnie od powyższego strona pozwana zarzuca, że żądana przez powoda kwota przekracza sumy, którymi dysponuje większość członków społeczeństwa, co dodatkowo świadczy o wygórowanym charakterze roszczenia. Strona pozwana zakwestionowała również roszczenie dotyczące odsetek ustawowych wskazując, że nie była i nie jest w opóźnieniu w myśl przepisu art. 481 k.c. Zdaniem strony pozwanej ewentualne roszczenie odsetkowe należy się powodowi od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 sierpnia 2007 roku M. T. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i spowodował wypadek ten sposób, że wykonując manewr cofania ul. (...) w Ś. samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i potrafił przechodzącą prawidłowo przez jezdnię J. T., w wyniku czego piesza upadła, doznając obrażeń ciała skutkujących jej zgonem. Sprawca M. T. został wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej II Wydział Karny z dnia 5 lutego 2008 r. sygn. akt II K 199/07 uznany winnym popełnienia czynu z art. 177 § 1 i 2 k.k. i skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej z dnia 5 lutego 2008 r. sygn. akt II K 199/07 k. 98

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia M. T., w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wyrządzone osobom trzecim powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A., którego następcą prawnym jest strona pozwana.

Okoliczność bezsporna

Powód reprezentowany przez (...) S.A. pismem z dnia 31 grudnia 2014 r. zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią matki.

Dowód: pismo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. z dnia 31 grudnia 2014 roku k. 82

Strona pozwana decyzją z dnia 2 lutego 2015 r. przyznała powodowi zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę w wysokości 8.000 zł.

Dowód: decyzja strony pozwanej z dnia 2 lutego 2015r. k. 84

J. T. miała jednego syna T., którego wychowywała samotnie, zastępując mu oboje rodziców. Syn poszkodowanej zamieszkiwał wspólnie z matką do 1972r. W chwili wyprowadzenia się z rodzinnego domu przy ul. (...) w Ś. był dwa lata po ślubie. Pomimo założenia przez T. T. (1) własnej rodziny i zamieszkania przy ul. (...) w Ś. J. T. codziennie odwiedzała rodzinę powoda. Na prośbę matki powód w ogrodzie przydomowym postawił kurnik, w którym J. T. hodowała

kury. Przychodząc przynosiła obiady, jajka, kurę na rosół. Zdarzało się, że korzystając z nieobecności powoda mimo podeszłego wieku uprawiała powodowi ogródek. Relacje syna z matką były bardzo bliskie. Nie dochodziło pomiędzy nimi do kłótni, nie było między nimi żadnych spięć. Mama była dla powoda ostoją, opoką. Matka powoda pamiętała o wszystkich świętach urodzinach, imieninach. Święta spędzali wszyscy razem wspólnie. Była bardzo energiczną osobą. Prawie do końca swych dni uprawiała dwa ogródki. Przed śmiercią J. T. powód wraz z rodziną przeprowadził się z ul. (...) na ul. (...) w Ś. J. T. zamieszkała z wnukiem R.. Pół roku przed śmiercią miała wypadek, idąc na zakupy, poślizgnęła się. Znalazła się w szpitalu. Syn T. oraz siostra J. T. i rodzina powoda opiekowała się nią. W tym okresie straciła chęć do życia. Dopiero gdy urodziła się córka wnuka R. w życiu J. T. nastąpił przełom, cieszyła się, że będzie miała kim się opiekować. Przed śmiercią nie chorowała przewlekłe. J. T. w dniu wypadku miała 85 lat. Zmarła w szpitalu 3 sierpnia 2007 r. nie odzyskawszy przytomności.

Dowody: zeznania świadka A. P. k. 58

zeznania świadka R. T. k. 58

przesłuchanie powoda k. 102

Powód o śmierci matki dowiedział się trzy dni po wypadku. Powodem takiego stanu był brak możliwości identyfikacji zmarłej i powiadomienia członków jej rodziny. Z uwagi na przyczynę śmierci konieczna była sekcja zwłok zmarłej poprzedzona identyfikacją ciała. Okoliczności te przedłużały możliwość pochówku zmarłej. Wszystkie formalności związane z pochówkiem załatwił powód wraz z córką. Wszystkie emocje dusił w sobie. Był osowiały, mocno pogrążony w smutku. Rodzina bała się o jego zdrowie. Dopiero po miesiącu czasu powód zaczął mówić o uczuciach związanych ze śmiercią matki. Widać było, że strasznie to przeżywa. Był osowiały. Pracował od rana do wieczora nie dając sobie chwili odpoczynku. Ważne decyzje rodzinne odsuwane były od powoda aby dodatkowo go nie obciążać. Powód chodził kilka razy w tygodniu na cmentarz. Przy każdym spotkaniach w gronie rodziny przywoływany jest temat zmarłej. Powód opowiada swoim wnukom o mamie. Ma mnóstwo pamiątek po mamie. Rozmawiają o różnych historiach z dzieciństwa powoda. Na cmentarzu zawsze jest zapalony znicz, są świeże kwiaty. Na urodziny, czy imieniny i na rocznicę śmierci J. T. na cmentarzu zbiera się cała rodzina. Po śmierci matki powód nie korzystał z pomocy psychologa.

Dowody: zeznania świadka A. P. k. 58

zeznania świadka R. T. k. 58

przesłuchanie powoda k. 102

Powód ma obecnie 64 lata. Pozostaje w związku małżeńskim z D. T.. Ma czworo dzieci oraz kilkoro wnucząt. W dacie śmierci J. T. zamieszkiwał razem z żoną D. i dwójką dzieci. Syn K. mieszkał w Anglii natomiast R. mieszkał z babcią. Po śmierci mamy powód mógł liczyć na siostrę mamy, swoją żonę oraz dzieci. Powód utrzymuje się z działalności gospodarczej, z której uzyskuje dochód w wysokości 2.200 zł miesięcznie.

Dowody: zeznania świadka A. P. k. 58

przesłuchanie powoda k. 102

Powyższe ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie dowód z dokumentów urzędowych i prywatnych oraz zeznań świadków A. P., R. T. i przesłuchania powoda, które Sąd uznał za spójne, logiczne a przez to wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód wywodzi swoje roszczenie o zadośćuczynienie z naruszenia dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnych, wynikających ze śmierci matki w wypadku komunikacyjnym z dnia 2 sierpnia 2007 r. Strona pozwana zakwestionowała żądanie powoda, co do zasady zarzucając, że zadośćuczynienie z art. 448 k.c

ma charakter fakultatywny. Niezależnie od powyższego strona pozwana zarzuciła, że żądana przez powoda kwota przekracza sumy, którymi dysponuje większość członków społeczeństwa, co dodatkowo świadczy o wygórowanym charakterze roszczenia.

W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że śmierć osoby najbliższej jest niezwykle dotkliwym i tragicznym wydarzeniem dla najbliższych członków rodziny zmarłego. Rodzina i wzajemne więzi rodzinne są źródłem szczęścia i wpływają na poczucie bezpieczeństwa osób bliskich poprzez wzajemne wspieranie się w różnych sytuacjach życiowych, uczucia łączące osoby bliskie, dzielenie radości i smutków, wzajemnych doświadczeń. Bez wątpienia indywidualne relacje poszczególnych członków rodziny związane są z określoną osobą i stanowią więź rodzinną, będącą dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c.

Powód jest uprawniony do dochodzenia zadośćuczynienia za ból i cierpienie związane z faktem śmierci osoby najbliższej (matki). Wprawdzie dopiero na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1996 r., nr 114, poz. 542) z dniem 03 sierpnia 2008 r. do obowiązującego porządku prawnego został wprowadzony przepis art. 446 § 4 k.c. statuujący roszczenie o zadośćuczynienie dla najbliższych członków rodziny zmarłego za doznaną krzywdę wskutek śmierci osoby najbliższej w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, niemniej jednak nie wyklucza to dochodzenia zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej związanej z naruszeniem dobra osobistego, jakim jest więź rodzinna. Powyższa okoliczność ma w niniejszej sprawie o tyle istotne znaczenie, iż śmierć matki powoda w wypadku komunikacyjnym nastąpiła w dniu 2 sierpnia 2007 r., czyli przed wprowadzeniem do porządku prawnego art. 446§4 k.c., który nie może mieć zastosowania w przypadku roszczenia powoda. Ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego dopuszcza jednak dochodzenie zadośćuczynienia przez osoby bliskie w związku ze śmiercią osoby najbliższej przed dniem 03 sierpnia 2008 r. na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych.

Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, z którego wynika, że sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 orzekł, że w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Na podstawie art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Dobra osobiste to szczególnego rodzaju wartości o charakterze niemajątkowym ściśle związane z osobą ludzką, określające jej byt, pozycję społeczną i determinujące jej odrębność fizyczną i psychiczną, które jednocześnie są powszechnie akceptowane w społeczeństwie i przez dany system prawny. Przepis art. 23 k.c. zawiera tylko przykładowy katalog dóbr osobistych i możliwe jest objęcie ochroną prawną również innych dóbr osobistych w nim nie wymienionych. Jak wskazano powyżej, jednym z dóbr osobistych, jest również prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych.

Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przezwycięzenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów, jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, to jednak w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie

prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98). W przypadku wyrządzenia krzywdy wskutek naruszenia dóbr osobistych wysokość odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania doznawania, przez osobę, której dobro zostało naruszone, a także ujemnych przeżyć psychicznych takiej osoby. Istotne znaczenie ma również stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste oraz cel, który zamierzała osiągnąć podejmując działania wyrządzające krzywdę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2006 r. I CSK 159/05).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, że śmierć matki powoda w wypadku komunikacyjnym z dnia 2 sierpnia 2007 r. spowodowała naruszenie jego dobra osobistego w postaci prawa do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi rodzinnych. Z przesłuchania powoda oraz zeznań świadków wynika, że powód był bardzo związany z matką. Relacje syna z matką były bardzo bliskie. Nie dochodziło pomiędzy nimi do kłótni, nie było między nimi żadnych spięć. Mama była w stałym kontakcie z powodem i jego rodziną, pamiętała o wszystkich świętach urodzinach, imieninach. Bez wątplenia nagła i niespodziewana śmierć matki była dla powoda tragicznym i traumatycznym wydarzeniem, spowodowała głęboki ból i cierpienie, poczucie straty i pustki. Powód bardzo przeżył śmierć matki, nie mógł pogodzić się z jej stratą. Niewątpliwie powód wskutek śmierci matki i przerwania istniejących z nią więzi rodzinnych doznał krzywdy, która uzasadnia przyznanie mu zadośćuczynienia. W ocenie Sądu, zasądzenie w niniejszej sprawie kwoty 22 000 zł tytułem zadośćuczynienia nie będzie wygórowane, mając na uwadze upływ czasu, jaki minął od tragicznej śmierci matki i emocji, jakie ten fakt wciąż u powoda wywołuje, orzeczenie to znajduje wyraz w pkt. I sentencji wyroku.

Przy miarkowaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć jednak na względzie również wiek zmarłej 85 lata i hipotetyczny czas jaki powód mógłby jeszcze spędzić z matką. Istotne jest również, że powód w chwili śmierci matki posiadał własną liczną rodzinę, na której wsparcie i pomoc mógł liczyć. Matka nie była jedyną bliską osobą w jego życiu, stąd też nie utracił całkowicie możliwości polegania na najbliższych mu osobach. Powód otrzymał już z tego tytułu od strony pozwanej kwotę 8 000 zł. Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo w zakresie przewyższającym kwotę 22 000 zł., o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.

Zasadnicze przesłanki rozstrzygnięcia o roszczeniu opartym na art. 448 k.c. to rodzaj naruszonego dobra, intensywność naruszenia oraz jego skutków dla poszkodowanego, a także zachowanie się naruszcyciela. Ustalenie "odpowiedniej sumy pieniężnej" powinno nastąpić - podobnie jak przy ustalaniu zadośćuczynienia z art. 445 k.c. - z uwzględnieniem wszelkich okoliczności dotyczących: rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanego uszczerbku, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego itp. (wyrok SA w Szczecinie z dnia 26 listopada 2014 r.) W orzecznictwie sądowym wskazuje się też, że odpowiedniość sumy zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu negatywnych doznań, ale nie może być jednocześnie źródłem wzbogacenia (tak m.in. SN w wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 126/10 publ. w LEX nr 898263). Wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7.07.2013 r., I ACa 602/13, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12.09.2013 r., I ACa 363/13).

Odsetki ustawowe od kwoty zadośćuczynienia zostały zasądzone, na podstawie art. 481§1 i §2 k.c., od dnia 3 lutego 2015 r. do dnia zapłaty. Ubezpieczyciel, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 817 § 1 k.c., wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę pismem z dnia 31 grudnia 2014r. stąd też 30 dni od dnia złożenia przez uprawnionego zawiadomienia o szkodzie upłynęło już pewnością w dniu 2 lutego 2015 r.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 31 %, koszty, jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 7217 zł. (3600 zł opłata od pozwu, 3617 zł koszty zastępstwa procesowego). Pozwany wygrał proces w 69 % a koszty jakie poniósł to 3617 zł. Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 258,46 zł (69% z 3617 zł.- 31 % z 7217 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 258,46 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 poz. 1349 ze zm.)

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167 poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa powodowi kwotę 56,07 zł., a stronie pozwanej kwotę 25,19 zł., tytułem brakujących wydatków związanych ze stawiennictwem świadka R. T. tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.